

Deštníky

Osoby:

Jiří

Karel

Evžen

ZASTÁVKA NA KONCI SVĚTA

Nacházíme se na staré autobusové zastávce na úplném okraji města. Tu však tvoří pouze zrezivělá kovová tyč. Na jejím vršku můžeme najít zbytky značky označující zastávku, obrázek autobusu je však již skoro celý pryč. Jízdní řád je roztrhaný, rozmočený, nečitelný. Kromě tyče zde není nic než nástupní ostrůvek. Ze zastávky téměř nikdo nejezdí, místo působí, jako by na něj celý svět zapomněl.

VÝSTUP I

Na zastávku přichází JIŘÍ. Má na sobě tmavé sako a kalhoty, bílou košili. V jedné ruce nese koženou aktovku, v druhé černý deštník, v podpaží si nese noviny. Stoupne si na zastávku vedle tyče.

JIŘÍ: */dívá se na nebe/ To je počasí. To nepamatuju, takhle zataženo. /zamyslí se/ No vlastně pamatuju. Ale to už je doba, co tu byly takový mraky. Z toho bude déšť. No co déšť, hotová potopa. /otevívá noviny/ No tak kde to bylo... domácí, zahraničí... a, tady to je, počasí. Vždyť to říkam! /čte/ Úterý 5. 9. zataženo, od 6:30 silný déšť až průtrž mračen. /vytáhne kapesní hodinky/ No to máme ještě půl hodiny. No jo, tyhle ví, o čem mluví, mají na to přístroje. /složí noviny*

do podpaží, podívá se na deštník/ Ale to já jsem taky vybavený. /několikrát cvičně rozloží a složí deštník, velmi sebejistě:/ Jen ať si přijde déšť, já se na něj připravil. /prohlíží si deštník, najednou si všimne malé skvrny na něm/ Co je tohle? No to snad ne, vždyť s tím nemůžu mezi lidi... /nasliní si prst a začne pucovat deštník/.

Zatímco Jiří si čistí deštník, na zastávku přichází KAREL. Má na sobě hnědé sako a kalhoty, modrou košili a bekovku. V jedné ruce si nese starý tranzistorák, v druhé nový, elegantní černý deštník. V podpaží si nese noviny, jiné než Jiří. Stoupne si na zastávku, ne zbytečně blízko k Jiřímu. Jiří o Karlovi neví, čistí svůj deštník, je ticho.

Karel: */točí s čudlíky na tranzistoráku, najednou chytí stanici, ozve se hlasitý nesrozumitelný útržek řeči/*

Jiří: */lekne se, všimne si Karla/*

Karel: *Pardon /vypne tranzistorák/ Dobrý ráno.*

Jiří: *Dobré, dobré /rychle balí deštník, schovává skvrnu/*

Karel: */hájí tranzistorák/ To já nám беру do dílny. Ať tam není takový ticho. Kdo to má furt poslouchat.*

Jiří: *Taky máme v kanceláři rádio.*

Je ticho. Po chvíli se ho rozhodne prolomit Karel.

Karel: *To je počasí, co?*

Jiří: */s úlevou, mluví sebevědomě/ Hrůza, takhle zataženo dlouho nebylo.*

Karel: *No kdyby zataženo, ale ta svinská kosa.*

Jiří: *A ten vítr!*

Karel: *Někde se asi ženěj čerti.*

Jiří: *A to nejhorší teprve má přijít.*

Karel: *Nojo, jsem to čet /ukazuje na noviny/ Vod třičvrtě úplnej slejvák.*

Jiří: */zarazí se/* Od třičtvrtě slejvák? To tam asi mají chybu, ne?

Karel: Prosim?

Jiří: */otvírá noviny na stránce o počasí/* No tady píšou od půl sedmé průtrž mračen.

Karel: */listuje svými novinami/* Tady to je. Šest čtyřicet pět, slejvák.

Jiří: Ukažte mi to */jde ke Karlovi/* Od šesti čtyřiceti pěti... slejvák... No tak to mam musí mít chybu.
Podívejte: */ukazuje svoje noviny/*

Karel: Ale jakoupak chybu, voni na to maj přístroje.

Jiří: */velmi lehce se rozohňuje/* Přístroje, přístroje... to tady maj taky. */chvilku přemýšlí, jestli to dodat/* A lepší.

Karel: Ale prosimvás, lepší. */ukazuje na své noviny/* Vždyť vono jim to vždycky vyjde.
/Je ticho, Jiří se vrací na svou pozici./

Karel: */smířlivým hlasem/* Ale že je dneska fakt echt hnusně, co?

Jiří: */uleví se mu/* Hlavně ty mraky.

Karel: Pamatujete minulý úterý? Co já jsem to dělal...

Jiří: */pousměje se/* Já jel do práce.

Karel: No vidíte, však já taky jel do práce!

Jiří: No jistě, jeli jsme spolu.

Karel: No a jaký bylo pěkný počasí!
/Oba se zasní./

Jiří: Bylo krásně.

Karel: A jak bylo teplo!

Jiří: A jak svítilo slunce.

Karel: A jaký bylo sucho!

Jiří: A příjemný vzduch.

Karel: Na nebi ani mráček!

Jiří: Úplná radost někam jít...

Karel: */návrat do reality/* A během jednoho tejdne...

Jiří: Už není krásně.
Karel: Je hnusně.
Jiří: Už není teplo.
Karel: Je zatracená zima.
Jiří: Nesvítí slunce.
Karel: Je zataženo.
Jiří: Není už příjemný vzduch.
Karel: Protivně fouká.
Jiří: A nebe samý mrak.
Karel: Hergot úplně smutno mi z toho je.
Jiří: Takové hezké pozdní léto bylo...
Karel: A dneska by psa nevyhnal.
Jiří: /zarazí se/ Kdo?
Karel: No /přemýšlí/ on.
Jiří: Kdo on?
Karel: No ten co má toho psa.
Jiří: Ale to by se pes přece nenechal v takovém počasí.
Karel: A kdo mu to může mít za zlý.
Jiří: Já se mu nedivím.
Karel: A my se přitom nechali, co?
Jiří: Prosím?
Karel: No psa by nevyhnal... ale my se vyhnat nechali. Asi si to ten pes umí líp zařídit.
Jiří: Ale jděte, takové vtipy. Vždyť my nejsme psi.
Karel: /snaží se pokračovat ve vtipu, přestože to jeho partner příliš nepřijímá/ No to nejsme. Správněj pes by se v takovym počasí nikam netáhnul.
Jiří: Pes totiž nemá tohle /ukazuje na deštník/ Tím se odlišujeme od zvířat. My si umíme poradit.
Opět je trapné ticho, Karlovi došlo, že vtip o psovi se nepovedl. Oba tak jako koukají okolo.
Karel: /pokusí se prolomit ledy/ A napadlo vás, jak to ten pes vůbec pozná?
Jiří: Co?

Karel: No jako že nemá chodit ven.

Jiří: Tak asi má na to nějaký instinkt.

Karel: Instinkt...

Jiří: Zvířata jich mají...

Karel: Moje teta měla taky takovej instinkt.

Jiří: */pohledem naznačuje, že by měl zájem o rozvedení informace/*

Karel: Dycky říkala, že bude bouřka, že jí cuká v koleni.

Jiří: A vycházelo jí to?

Karel: No jo, úplná rosnička. Ale pak jí tu nohu kvůli cukrovce uřízli.

Jiří: A?

Karel: No a s předpovědí byl konec.

Je ticho, ozve se zahřmění v dálce. Jiří i Karel urychleně vytasí deštníky.

Karel: Vidim, že jste se taky připravil.

Jiří: No jakpak by ne, přece bych do tohohle nešel bez deštníku.

Karel: To dá rozum, když má bejt ten slejvák.

Jiří: Ale vy s tím vaším slejvákem, normální průtrž to má být.

Karel: Prosimvás copak tohle vypadá na průtrž? Já tyhle noviny čtu už roky. Nikdy se nespletli.

Jiří: Ale ty vaše noviny. Vždyť já tyhle čtu už roky a nikdy se nespletli!

Karel: Věřte si čemu chcete, ale až přijde slejvák, budete se divit.

Jiří: To víte že jo.

Je ticho, hledí před sebe. Ozve se další hrom.

Jiří: Ale je to hezký pocit být připravený, že?

Karel: To teda.

Jiří: Hlavně v den jako je */noviny z podpaží mu vypadnou na zem, přemýšlí, jak se sebrat/* tento-

Karel: Co se děje?

Jiří: Spadly mi noviny.
Karel: No tak je seberte, ať vám nezmoknou.
Jiří: */velmi malá gesta, aby ukázal na obsah svých rukou/
Málo rukou.*
Karel: Ah, no tak to si pak jeden musí vybrat, buď vy, nebo noviny.
Jiří: */snaží se na to nějak přijít, jak se obejít bez třetí ruky, pochopí, že to nejde, noviny zadupne/ V takovém případě mám asi jasno.*
/Je ticho, čekají, hrom se neozývá. Oba synchronizovaně zkusí, že je sucho, a sundají deštník./
Jiří: */opře deštník, zvedne noviny, vytáhne kapesní hodinky a kouká na čas, je nervózní/ Ale už by to měl být. Tenhle spoj přece nikdy nemá zpoždění.*
Karel: V tomhle počasí se tomu nemůžete divit.
Jiří: No to ne, ale nás tu takhle akorát zastihne ten slej-
Karel: */podívá se na něj/*
Jiří: To nás tu zastihne ta průtrž. No to by mi tak ještě scházelo. To je den!

VÝSTUP II

Na zastávku přichází Evžen, má otrhané šaty, plátěné žebadlo a hlavně žádný deštník. Přichází ze strany vzdálenější od tyče a klidným krokem k ní přechází, Jiří s Karlem ho pozorují, přijde jim zvláštní. Nikdo třetí odsud přece nikdy nejezdí.
Evžen: */kouká na to, co kdysi bývalo jízdním řádem, snaží se z něj cosi vyčíst/*
J+K: */nechápe ho pozorují, jsou zaskočení, střídavě koukají na sebe a na něj/*
Evžen: */zkouší tyč obejít/*
Jiří: */snaží se navázat zpět rozhovor/ No jak jsem říkal, jestli nás ta... ten... ta průtrž-*
Evžen: Prosimvás, kdy to tady jezdí?

Jiří: */po chvíli ticha pomalu odpoví/* No jako každý den...

Karel: */vytáhne hodinky, trochu nervózně/* Před čtyřma minutama.

Jiří: Ano, ano, jako každý den.

Evžen: A už odjel?

Jiří: Ne, neodjel.

Karel: */ve vtipu/* Pořád jsme tady, ne?

Evžen: Takže má zpoždění?

Jiří: To on jen ještě nepřišel. Bude tu každou chvíli.

Karel: To víte, to bude tím počasím.

Evžen: No tak to mam štěstí, co? By mi to jinak ujelo.

Jiří: Pochopitelně že počasím, vždyť se podívejte.

Karel: Takový hnusný mraky.

/dialog se rozjíždí, Evžen s snaží sledovat, nejde mu to, rozhovor je moc rychlý/

Jiří: Třeba támhle, podívejte.

Karel: No to je hnus.

Jiří: Taková oblačnost.

Karel: Z toho bude pořádněj slejvák.

Jiří: No a navíc co ten vítr.

Karel: A ta svinská kosa!

Evžen: */pokusí se vstoupit zpět do dialogu, čímž ho přeruší/*
A to je každěj den?

Karel: */dialog se opět rozjíždí spíše pomalu, postupně nabírá na tempu/* No to vůbec! Tady náhodou bejvá krásně.

Jiří: Jen dnes se to nevydařilo.

Karel: Jo to minulej tejden!

Jiří: Minulý týden bylo nádherně.

Karel: Žádná kosa, teplo bylo.

Jiří: A ten svěží vzduch!

Karel: Úplně modrý nebe.

Jiří: Tamhle */ukazuje tam, co identifikoval velký, zlý mrak/* Jen jeden osamělý bílý obláček.

Evžen: */opět narušuje dialog/* A to zpoždění? Je každéj den?

Jiří: Ne, nemá, vždy na čas.

Karel: Jo tady to šlape jak hodinky.

Jiří: Mohl byste si je podle něj řídit.

Karel: Ale dneska se mu nemůžete divit, že jo.

Jiří: Podívejte se, jak je ošklivo.

Karel: Div že trakaře ještě nepadaj.

Jiří: No a v takovém nečase

Karel: To by ani psa nevyhnal.

Jiří: A kdo se tomu psovi může divit?

Karel: No nikdo, ten pes ví, co dělá.

Jiří: Oni na to mají instinkt, že?

Karel: To mi připomíná mojí tetu.

Evžen: */opět naruší tok řeči/* Vaší tetu?

Karel: */vysvětlují nezasvěcenému, na což nejsou zvyklí/* Ano, tetu.

Jiří: Ona má takový... instinkt.

Karel: Spíš měla.

Jiří: Měla.

Evžen: */pokyvuje hlavou/*

/Je ticho, Jiří s Karlem začínají tušit, že si nemůžou úplně jet svou ve dvou, je tu zkrátka třetí člen. Evžen se zařazuje, od tyče stojí v pořadí Evžen, Jiří, Karel. Aby se vešli, musí se Jiří posunout blíže ke Karlovi, je to trošku ošemetné a trapné, nikdy to nedělal. Vytvoření řady a srovnávání se jim trvá trochu déle, než by mělo, různě si "přeměřují" rukama vzdálenosti mezi sebou./

/Ticho trvá, Evžen vyhlíží autobus, Jiří s Karlem koukají nejistě. Evžen si vytáhne jablko, dýchne na něj a začne ho pucovat o rukáv./

Karel: */vidí to, roztáhne si deštník před sebou a předstírá, že ho pucuje tak, jako to dělal Jiří na začátku./*

Jiří: */reaguje také roztažením deštníku, když uvidí skvrnu, rychle deštník otočí tak, aby ji Karel neviděl. Předstírá, že pucuje čisté místo./*

Karel: Čisto musí bejt, co?

Jiří: Pochopitelně.

Evžen: */na Jiřího, upozorňuje na skvrnku/ Tady máte-*

Jiří: */otočí deštník tak, aby skvrnu neviděl nikdo/ Čistotu člověk potřebuje.*

Evžen: */nevěnuje tomu pozornost, je mu to vlastně jedno, zas si hledí svého/*

Karel: Moje řeč.

/Jiří i Karel celou dobu pokukují po Evženovi/

Evžen: */zakousne se do jablka/*

/Jiří a Karel přestanou pucovat, podívají se na sebe. Jak se otáčí, narazí do sebe deštníky, trošku se zarazí, ale nevěnují tomu příliš pozornost. Sbalí deštníky./

Karel: */snaží se mluvit k oběma/ Slyšeli jste, co se stalo Kolmanovic na dovolený?*

Jiří: Ne, povídejte

Evžen: Komu?

Karel: Kolmanovic.

Evžen: Kolmanovic?

Jiří: Ty jsou odvedle.

Karel: No jeli na dovolenou a celou dobu jim pršelo.

Jiří: Celou dobu?

Karel: Jo, dovolená v háji.

Jiří: To je smůla.

Evžen: */nic/*

Karel: */čekal na Evženovu reakci, ta nepřišla/ No ale kdyby jen pršelo. Víte, co ještě? Byla mlha.*

Jiří: A padaly kroupy?

Karel: Jako vejce!

Evžen: */rozhlíží se/ A ten Kolman tady taky jezdí? /je ticho, očividně se nepochopili/*

Karel: A taky tam měli zimu.
Jiří: Určitě foukal vítr.
Evžen: */nic, není si jistý, co se po něm chce/*
J+K: */hledí na něj, nenápadně gestikulují ve stylu "notak"/*
Karel: */pomalu, jako když mluví na cizince/* No a měli zataženo.
Jiří: */obdobně/* Prý úplně černé nebe.
Evžen: */pomalu přikyvuje/*
Karel: */nepokrytě napovídá, mluví pomalu, pološptem, gestikuluje/* Lilo jako z konve. Jako z kon-ve.
Jiří: */stejně tak/* Úplná po-to-pa.
Evžen: */opakuje, tak trochu si z nich dělá srandu./* Ú-pl-ná po-to-pa, jak z kon-ve. Kon-ve!
Karel: */je spokojen, zase nasadí rychlejší tempo/* No a sluníčko jim ani nevykouklo.
Jiří: Říkejte si co chcete, ale v pláštence se člověk neopálí.
Evžen: */přemýšlí, přijde na něj řada/* A navíc v ní vypadá jak debil.
/Karel a Jiří se zarazí/
Jiří: Prosím?
Evžen: */neví, kde je problém/* Tak mluvili jste o pláštence..
Jiří: O pláštence?
Karel: My se bavili o Kolmanovic.
Jiří: A o té jejich nevydařené dovolené.
Karel: Víte, jaký měli počasí?
Evžen: Nevim. Já ani nevim, o kom mluvíte.
Karel: No o Kolmanovic.
Jiří: To jsou ti odvedle.
Karel: Tak to aspoň zkuste.
Jiří: Víte, jaké měli Kolmanovic počasí?
Evžen: Co já vim, */provokativně, diskredituje to/* Slunečno, pětatřicet ve stínu.

/chvíli je pauza, Jiří a Karel procesují/

Karel: */přikyvuje/* Slyšel jsem, že měli krásně.

Jiří: Úplně jim závidím.

Evžen: */začíná chápat/*

/Tentokrát nenapovídají, je ticho. Měří si Evžena pohledem.

Nelíbí se jim, všechno kazí. Jejich rozhovor je nervózní./

Karel: Ale když už to má přijít...

Jiří: A že to přijít má!

Karel: Je hezký bejt připravenej!

Jiří: Představte si, kdyby vás to zastihlo...

Karel: A vy připravenej nebyl!

/oba pokukují po Evženovi/

Jiří: Zmohl byste jako...

Karel: Jako slepice!

Jiří: Mokrá slepice!

Karel: Zmoklý kuře!

Jiří: Ale to my ne.

Karel: My nejsme slepice.

Jiří: No to nejsme.

Karel: My víme svoje.

Jiří: To víme.

Karel: Narozdíl od slepic.

Jiří: Já to mám přeci jen načtené.

Karel: Já taky.

/chvíli je ticho/

Karel: */Na Evžena, nedá mu to/* Nemohl jsem si ale nevšimnout...

Jiří: Vy jste nečetl předpověď?

Evžen: Prosim?

Karel: Noviny, copak jste nečet noviny?

Evžen: Ale jo, včera.

Karel: A to neznáte předpověď?

Evžen: Tu jsem přeskočil. Ale čet jsem sport.

Jiří: Copak to nevidíte?
Karel: Co se na nás všechny žene
Jiří: To nebe!
Karel: Vždyť vy budete zmáčenej.
Evžen: */prohlíží si nebe/* Zas tak hrozný se mi to nezdá...
Jiří: Zmoknete a pak...
Karel: */rázem obrátí na Jiřího/* Ale kdo chce kam...
Jiří: */odpovídá, jako by se navzájem ujišťovali/... přeje*
připraveným.
Evžen: Pomozte mu tam. Poslyšte, já si zas nemoh nevšimnout
toho vašeho rádia.
Karel: To já vezu do... do kanclu.
Jiří: My ho v dílně taky máme.
Karel: Teda do dílny.
Jiří: Abysme v kanceláři neměli ticho.
Karel: Kdo to má taky furt poslouchat.
Jiří: Člověka z toho akorát bolí hlava
Evžen: No a vy se nebojíte, že vám zmokne?
Karel: Já ho kdyžtak schovam. K sobě.
Evžen: Vy tomu */ukazuje na deštník/* nějak věříte.
Jiří: Ale vždyť to je léty ověřený koncept. Už roky...
Evžen: */pousměje se/* No jistě, léty ověřený koncept. */vrací*
se k rádiu/ Můžu se podívat?
Karel: */nepříliš důvěřivě/* No... to...
Evžen: Já vam s tím nic neprovedu.
Karel: Vono by v dílně bylo ticho a-
Evžen: */vstřícné gesto, zdvořile natahuje ruce pro rádio/*
Karel: */v hlase má trochu strachu/* Tak jen na chvíli
Evžen: */bere rádio, zapíná ho/*
Rádio: ... se zvýšenou oblačností...
K+J: */zpozorní/*
Evžen: */pro sebe/* Kecy... */přeladí rádio/*

VÝSTUP III

Rádio: */hraje swing/*

Evžen: */pousměje se, poklepává nohou do rytmu/*

Karel: Hergot co děláte!

Jiří: Vraťte to tam!

Evžen: Co?

K+J: PŘEDPOVĚĎ!

Evžen: Vždyť jste jí četli.

Jiří: Ale ta byla ranní!

Karel: VRAŤTE TO TAM!

Evžen: Copak vám řeknou něco nového?

Karel: VRAŤTE TO TAM! JE TO MOJE RÁDIO A-

Evžen: No tak si to VAŠE rádio chvíli poslechnem.

Karel: */vyletí a chce si vzít rádio/* Vraťte mi to.

Evžen: */nechce mu ho dát/* ... a tři a čtyř..

Karel: Dejte to sem!

/ Karel se s Evženem přetahuje, po chvíli mu tranzistorák vytrhne, přepne stanici zpět, napjatě s JIŘÍM poslouchá/

Radio: A mezi půl a třičtvrtě na sedm očekáváme silný déšť, některé předpovědi hovoří až o potopě světa. Dále se může vyskytnou... */další část není slyšet, K+J ji přeřvou a poté tranzistorák vypnou.*

Karel: AHA!

Jiří: Silný déšť!

Karel: Potopa!

Jiří: Světová!

Karel: A je to jasný!

Jiří: Potvrdili to.

Karel: */na Evžena/* A pak že to nevypadá tak zle!

Jiří: A ona zatím přijde potopa!

Karel: Nebe nám spadne na hlavu!

Jiří: A pak se uvidí!

Karel: Až všechno zmokne!

Jiří: Kdo nebude mít deštník...

Karel: bude mokrej!

Jiří: A kdo bude mokrý...

Karel: tak ten nastydne!

Jiří: Ale kdo nastydne...

Karel: Dostane zápal plic!

Jiří: A potom...

Karel: No potom... umře?

Jiří: Umře!

Karel: To snad ne!

Jiří: Ale my...

Karel: No jo, ale my!

Jiří: My se připravili.

Karel: Na nás si voda nepřijde!

/Ozve se hrom/

J+K: */téměř až nadskočí radostí, natěšeně rozloží deštníky a schovají se pod ně. Najednou jim ale dojde, že se vedle sebe nevejdou, deštníky jsou velké a oni příliš blízko k sobě./*

Jiří: Poslyšte...

Karel: Nejste trochu...

Jiří: No to vy jste trochu...

Karel: Já jsem jako vždycky.

Jiří: No ale...

Karel: Takže to vy jste trošku...

Jiří: No ale co mám dělat.

Karel: Jít.

Jiří: Ale kam...

Karel: Na stranu.

Jiří: Na stranu, na stranu, ale kam na stranu?

Karel: No to já nevím. Na stranu. Tam. */ukazuje k Evženovi/*

Jiří: Tam? Prosimvás vždyť tam není kam.

Karel: Ještě trochu místa se tam najde. Vždyť on deštník nemá.

Jiří: A bude se chtít vetřít pod můj.
Karel: To si s nim musíte vyřídit sám.
Jiří: Dva se pod něj nevejdeme.
Karel: Kvůli tomu já nebudu moknout.
Jiří: Kdybyste se jen trošku...
Karel: A nateče mi do bot, to tak!
Jiří: Já se sem takhle nevejdu.
Karel: Nateče mi do bot, nastydnou a pak... */strčí deštníkem do Jiřího deštníku/* Netlačte se.
Jiří: Prosím? */štouchne deštníkem zpět/*
Karel: Co děláte?
Jiří: No vy jste si začal.
Karel: Zničíte mi ho. Je nověj.
/štouchanice pokračuje čím dál agresivněji/
Jiří: Já chci jen zůstat v suchu.
Karel: Od manželky.
Jiří: Ale váš deštník mi jaksi...
Karel: K narozeninám.
Jiří: ... překáží.
Karel: A váš zas překáží mně!
Jiří: Co si to dovolujete?
Karel: Já? To vy se sem cpete!
Jiří: A co mám podle vás dělat?
Karel: Necpat se!
Jiří: Tak se trochu uskromněte!
/už ani nemají deštníky nad hlavou, tak po různu se jimi ohání/
Karel: Tady */značí deštníkem hranici/* stojím já. Vy si jděte jinam.
Jiří: */ohlédne se za sebe, vidí, že na "jinam" stojí Evžen, poodstrčí svým deštníkem Karlův/* Tady je to moje a vy si klidně nechte zbytek.
Karel: */složí deštník a odstrčí jím celého Jiřího/* A budu stát v kaluži, to víte že jo.

Jiří: Co si to... */také složí deštník a brání se Karlovu deštníku/*

Karel: Tak takhle vy?

Jiří: No takhle vy.

Karel: No když takhle vy, tak takhle já.
/Jiří odloží aktovku, Karel tranzistorák, začínají šermovat deštníky. Nejdřív pomalu a opatrně, postupně boj nabírá na intenzitě. Během boje se přesouvají dopředu, dozadu, všude možné kolem zastávky. Provází ho výkřiky a citoslovci, jako by bojovali o život./

Jiří: Nedáváte mi příliš na výběr

Karel: Vy mně taky ne

Jiří: V současné situaci

Karel: Je to buď vy

Jiří: Nebo já. */mine/*

Karel: Ale to se budete muset více snažit.

Jiří: Jen počkej

Karel: Jinak žádné vy

Jiří: Tumaš ty

Karel: Brzy nebude

Jiří: zmetku

Evžen: */nechápvavě kouká, pak si zvedne tranzistorák a zapne ho/*

Rádio: */hraje swing, souboj Jiřího a Karla se přizpůsobuje rytmu hudby, stává se skoro až choreografií./*

Jiří: Až já s tebou skončím

Karel: Váš švih

Jiří: Budeš rád

Karel: už není co býval, že? a tři a čtyř

Jiří: za suchý boty.

Karel: Chybí mu styl. a tři a čtyř

Evžen: */poklepává si nohou do rytmu, pobaveně sleduje ty dva, v tuto chvíli má navrch Karel/*

Jiří: Já ti ukážu

Karel: Francouzi by řekli - a tři a čtyř
Jiří: ty parchante
Karel: Élégance - a tři a čtyř
Jiří: mizernej
/Jiří provede výpad, který Karla vyvede z míry, boj chvíli pokračuje. Hlas tranzistoráku slábně, vybíjí se baterky, až úplně zmlkne./
Jiří: */zasahuje velmi tvrdé tři rány do Karlova deštníku/*
Já ti dám... tvuj... prostor!
Karel: */zarazí se, vyděšeně pohlíží na deštník, zkusmo ho rozloží. Vidí, že jedno žebro je zlomené, jedna část se nerozložila./*
/Všichni pohlíží na zničený deštník/
Karel: Byl nověj...
Jiří: */vítězoslavně se vrací na své místo uprostřed, zkouší, jak se tam deštník vejde/* No, takhle je to lepší.
Karel: Od manželky...
Jiří: */lehce posměšně na rozbitý deštník/* Teď se sem vejdemě oba.
Karel: K narozeninám
Jiří: */pucuje si svůj deštník/* Sláva vítězům...
Evžen: Vyšlo se vám to.
Karel: Co budu dělat?
Jiří: A čest poraženým.
Evžen: To budete mít asi v dílně ticho.
Karel: Přijde déšť
Jiří: Hlavně ale sucho vítězům!
Evžen: Jsem si to neměl pouštět, pardon.
Karel: A já zmoknu.
Evžen: */zkoumá baterky/* Tohle jsou zrovna takový blbý baterky...
Jiří: */ironicky/* No jen pojdte, místa máte dost.

Karel: ... jako vyhnanej pes. /jde a ponížene si stoupá vedle Jiřího/

/stojí všichni tři vedle sebe. Evžen zkoumá tranzistorák, hledá v žebradle baterky, ale nemá žádné pasující. Jiří hrdě pucuje deštník. Karel zdrceně prohlíží svůj rozbitý se slzou v oku./

VÝSTUP IV

Jiří: /mluví si sebevědomě pro sebe přes dialog K a E/ Je hezké být připraven.

Karel: /smutně rozkládá a skládá deštník/

Evžen: /vzdal to s baterkami, nese rádio zpět Karlovi/ Tak tady vracim.

Karel: Děkuju. /cvaká knoflíky, ale zvuk nepřichází/ A to bylo nový.

Evžen: Nový? Vážně?

Karel: Od manželky

Evžen: Snad ne k narozeninám.

Karel: K narozeninám.

Evžen: A já myslel, že to byl deštník.

Karel: Abysme v kanclu

Evžen: V dílně.

Karel: V dílně neměli ticho

Jiří: Hlavně v den jako je tento.

Karel: Ona z toho ticha člověka akorát bolí hlava.

Evžen: /chce se vrátit na své místo/

Karel: To je ale dneska den, co?

Evžen: Jako každej druhej.

Jiří: Když přichází potopa.

Karel: Myslíte?

Evžen: Možná každej třetí.

Karel: Vždyť se podívejte na nebe.

Evžen: /kouká, ale neodpovídá/

Karel: To je ale počasí, co?

Evžen: No jo. Počasí rozhodně je.

Karel: A navíc takový.
Evžen: Jaký taky jiný
Jiří: Ale na mě si nepřijdou.
Karel: Vždycky je mi z toho úplně na nic.
Evžen: Nepovídejte.
Karel: Vám z toho není smutno?
Evžen: Ne. Ale trochu mě bolí hlava
Karel: Když je zamračeno a taková svinská kosa.
Jiří: */stále mluví se sebou/* Já zůstanu v suchu.
Evžen: Možná to bude tichem.
Karel: A ten hroznej vichr. Ještě že nepadaj kroupy, co?
Evžen: Kroupy, pochopitelně... */vrací se na svoje místo, vytahuje si z žebřadla hrušku/* Velký jako vejce.
Karel: To jste slyšel, co se stalo Kolmanovic?
Evžen: Jo. Pětatřicet ve stínu.
Jiří: A to je jistota, která člověka zahřeje.
Karel: */nelíbí se mu to/* No jo, měli štěstí. Ale takový Kellerovi...
Evžen: Kdo?
Karel: Kellerovi, ty jsou odvedle.
Evžen: Jo tyhle Kellerovi?
Karel: Ano, naproti Kolmanovic.
Evžen: No jo, ty měli prej tornádo.
Karel: ... tornádo?
Evžen: Jo, tornádo.
Karel: No jistě, tornádo, to jsem slyšel.
Evžen: Vážně?
Karel: Jen si to představte. To člověku zkazí dovolenou.
Evžen: Já totiž ne.
Karel: Prosim?
Jiří: Jistota, kterou má vždycky u sebe.
Evžen: Já o tom nic neslyšel.
Karel: No tornádo, u Kellerovic-
Evžen: Ona to možná byla spíš písečná bouře.

Karel: Písečná bouře?
Evžen: Ale nejspíš oboje najednou.
Karel: Najednou?
Evžen: Písečný tornádo. Říkejte si co chcete, ale to se pak člověk neopálí.
Karel: /neudrží se/ Co to melete?
Evžen: Co já vim? Co to melete vy?
Jiří: Aspoň nějaká mu zbyde.
Karel: Melu? Já že melu?

/následující dialog probíhá v podstatě přes sebe, každý si jede svou/

Karel: Kdybyste si přečetl noviny, víte o tom slejváku taky.
Jiří: Když už žádnou jinou nemá.
Evžen: Vo potopách a vo slejvácích...
Karel: A to byste pak pochopil, že jste si měl vzít deštník.
Jiří: Když už neví, čemu má věřit.
Evžen: A vo Kolmanech a Kellerech
Karel: Ale vy předpověď nečtete.
Jiří: Když neví, jestli bude pršet v půl
Evžen: A vo jejich debilních dovolenejch.
Karel: A tváříte se, kdovíjak nejste lepší
Jiří: Nebo ve třičtvrtě
Evžen: Existujou vůbec?
Karel: Chci vidět, co budete dělat
Jiří: Když neví, co ho ráno čeká
Evžen: Nebo jsou to taky kecy
Karel: Až budete promočenej až na kost.
Jiří: Neví, kdy pojede autobus
Evžen: Jako ta vaše teta.
Karel: Děláte, že se vás to netýká.
Jiří: Co ho potká na zastávce
Evžen: Máte vy vůbec manželku?
Karel: A že se o tom nemusíte bavit
Jiří: A jestli na něj vůbec zbyde místo.

Evžen: Nebo furt jen mluvíte
Karel: Ale ono se vás to týká!
Jiří: Aby si měl kam stoupnout.
Evžen: protože se bojíte držet hubu
Jiří: / kouká na hodinky, velmi zoufale přetrhne výkřikem
trojici souběžných monologů/ Tak kde je ten
autobus???

*/Je ticho, stojí tři vedle sebe, každý kouká jinam. Evžen
vytáhne švestku. Jiří pucuje skvrnu na deštníku.
Karel rozkládá deštník a pozoruje zlomené žebro./*

Karel: /po dlouhé odmlce, bez větších nadějí v hlase/
Slyšeli jste, jak má být zítra?
/nikdo nereaguje/

Karel: Já taky ne.
*/je dlouho ticho, pokračují předchozí etudy, Evžen může sníst
další jablko, Jiří sem tam plivne na deštník, Karel
se snaží zjistit, jak ten svůj natočit, aby se pod
něj mohl schovat./*

VÝSTUP V

*/ozve se hrom, všichni tři zpozorní a zadívají se na nebe.
Jiří pohotově dá deštník nad hlavu, taktéž Karel. Díky
zničenému žeburu už se vedle sebe vejdou. Je ticho, všichni se
bojí i dýchat. Očekávají, co bude dál. Začíná pomalu kapat.
Evžen pozoruje nebe, Jiří s Karlem se na sebe pomalu zasněně
podívají a usmějí se. Během následujícího dialogu ze sebe
nestrhnou zrak./*

Jiří: Kape.
Karel: Kape.
Jiří: Už to přichází.
Karel: Začíná déšť.
Jiří: Je to tady.
Karel: Průtrž.
Jiří: Slejvák

Karel: Potopa
Jiří: Přesně jak hlásili.
Karel: Začíná slabě.
Jiří: A nabere na síle.
Karel: Nejdřív pár kapek
Jiří: A potom víc.
Karel: Mnohem víc.
Jiří: Smršť.
Karel: Vodopád.
Jiří: A potom - potopa.
Karel: Světa.

*/oba se podívají na Evžena, který kouká na nebe a přemýšlí,
pak se oba zadívají zas na sebe/*

Jiří: A my
Karel: My jsme v suchu.
Jiří: My to věděli.
Karel: Od začátku jsme to věděli.
Jiří: Věděli jsme, co bude.
Karel: Připravili jsme se na to.
Jiří: A měli jsme pravdu.
Karel: Pravdu!

*/Pomalou se k sobě blíží, dialog je zase živý, ale zároveň
zoufalý. Déšť nabírá na intenzitě./*

Jiří: A kdo nemá deštník.
Karel: ten zmokne.
Jiří: A kdo zmokne
Karel: Bude mokrej.
Jiří: Kdo bude mokrej
Karel: nastydne.
Jiří: Nastyden a
Karel: zápal plic.
Jiří: A potom
Karel: potom umře.
Jiří: Umře, ten trhan umře!

Karel: Nevzal si deštník!
Jiří: A tohle ho teď čeká.
Karel: Má to sečtený!
Jiří: Dočista a úplně.
Karel: Funebráci jsou na cestě!
Jiří: Už tesají epitaf.
Karel: A kopou díru.
Jiří: Už to slyším
Karel: Umíráček zvoní!
Jiří: Smuteční průvod se chystá!
Karel: Zvony odbíjí
Jiří: Prý že to nevypadá tak hrozně.
Karel: To se ještě uvidí.
Jiří: Koho se to netýká teď?
Karel: Kdo teď nepotřebuje předpověď?
Jiří: Přichází potopa
Karel: Potopa světa
Jiří: A všechno zmokne
Karel: Všechno a všichni
Jiří: Voda všechno spláchne
Karel: Ale my
Jiří: My jsme se připravili
Karel: My to přečkáme
Jiří: V suchu
Karel: A bezpečí
Jiří: A budeme vyprávět
Karel: Všem budeme vyprávět!
Jiří: Slyšte pravdivý příběh
Karel: Který se stal kdysi dávno
Jiří: na opuštěném místě
Karel: na které i sám svět zapomněl.
Jiří: Příběh o proroctví
Karel: a o těch, kteří nevěřili.
Jiří: O těch, kteří přežili

Karel: aby mohli vyprávět.

Jiří: Příběh velké potopy

Karel: a očištění

Jiří: Slyšte příběh tří mužů

Karel: A jejich deštníků!

/déšť se stává skutečným slejvákem/

Evžen: */mezitím hrabe v žebradle, vytáhne odporný barevný nasazovací deštník na hlavu, rozloží ho a nasadí si ho. Nezúčastněně hledí před sebe./*

/Když to Jiří s Karlem vidí, rychle je opouští radost.

Přestanou se usmívat, zmlknou, oba se podívají na své deštníky a pak se zase zahledí před sebe, jako by ten druhý neexistoval. Zas od sebe odstoupí. Déšť stále nabírá na intenzitě a trojice beze slov stojí a kouká před sebe, každý schovaný pod svým deštníkem. Dělí je dlouhé mezery. Po chvíli přijíždí autobus./

KONEC